

— Да тръгнемъ ли? — казалъ —
— Добре.

Той тръгналъ. Следъ него
тѣ тръгнали сжцо
и чувствали нѣкакъвъ хладъ.
Войника си казалъ:

„Веднѣжъ да се свърши...
Загазилъ си здравата, братъ“.

Въвъ коридора
тихо говорятъ.
Мракъ се въ жглитѣ таи.
Слѣзнали после на двора,
а горе
вече зората блести.

Човѣкътъ погледналъ зората въ
която
се кжпѣла съ блѣсъкъ звезда
и мислѣлъ за своята
тежка
човѣшка,
жестока
безока
сждба.

„Тя — моята свърши. . .
Ще висна обесень.
Но белкимъ тя свършва
съ менъ? —
Живота ще дойде по-хубавъ
отъ пѣсень,
по-хубавъ отъ пролѣтенъ день.“